

Sindikatu arteko itunaren alde

SINDIKATU arteko harremanen arazoa hauxe behar luke izan soil-soilik: ikuspegi eta estrategia sindikal ezberdinetatik zein den egokiena langileen interesak defenditzeko. Zorritzarez, ez da hala; planteamendu politikoak, estrategia partidistak, hegemonia nahiak eta sindikatuen sigla lehiak elkargurutzatzen dira eta halako enfrentamenduak sortzen non denon antagonista ikustea eragozten diguten: ugazaberiaren interesak, eurek nahiz Gobernuak defenditurik. Horrela, errealitate bihurtzen da 'Brianen bizitza' filmeko elkarrizketa hura: «Zein da Herri Askapen Frontearen etsai handiena?». «Askapen Fronte Herritarra» batek, eta beste ereneren batek berriz: «Hori ez, asto alaina! Erromatarrak!».

Adibideak diotenaren pareko zerbait ari da gertatzen egungo egoeran. Gobernu gizarte laguntzak zorrotz mozteko ahaleginetan ari denean —ez zait gustatzen Ongizate Estatu eufemismoa erabiltzea— CCOO eta UGTk badakitenez pentsioak, langabezi laguntzak, kontratazio tipoak, zerga laguntzak, industri politika eta abar ez direla negoziatzen ezein enpresa hitzarmenetan edo sektoretan, baizik eta Estatu Espainiarreko langile guztiei eragingo dieten legeak proposatu eta erabakitze ahalmena dutenekin

(Espainiako Gobernu), beste sindikatuek negoziazio estatal bati ematen dioten erantzuna da arlo horietan negoziatzen ari dena neurri antisozialen erantzukidetzat salatzea, iradokizun maltzurra erantsiz: «zerbaitengatik izango da». Garrantzitsua da urriko 100.000 langabetuak aipatzea, Itun Sozialik ezean, eta zer gerta litekeen negoziatu ez eta Gobernuaren erabakiari men egitearen aldeko ildo sindikala aterako balitz garaile, CEOEk koherentziaz defenditzen duen ildo.

Non negoziatu behar den, gure ikuspegi argia eta ezaguna da. CCOO uste du negoziazio marko anitz badirela, Euskadi Lan Harremanetarako Marko Autonomotzat hartzen dugula aspalditik da jakina, eta beraz langileen interesen defentsan hitzarmen guztietan egongo gara, Gasteizen, Madrilén, Bruselan edo Tombuctun, zeren eta leku horietako bakoitzean egosten baitira langileontzako mehatxuak eta konponbideak. Jakin nahi nuke zer hitzarmenetan konponduko den pentsioen gaia edo langabeziarena. Hitzarmen Sozialeko negoziazioan egon nahi ez duenak azal dezala zer dakarren langabe, pentsionista, gazte eta espeditatutako langileak bertan behera uzteak. Honek zerikusi franko baitu sindikaturen batek sigletan ere aipatzen duen elkartasun irizpidearekin.

Sindikatu arteko beste desadostasun puntu bat zera izaten da, nola erantzun erasoei modu bateratuan. Eguna aukeratzea, propaganda, manifestaldi-burua eta abar... erantzun bateratua zail egiten duten gaiak izaten dira, jendea sinetsi ezinik dagoela eta gure aurkariak poz-pozik. Puntu honetan bitxia eta ikustea nola negoziazio prozesu batekin ados ez dagoena negoziazio horren aldeko mobilizazioen gurdira igotzen den; hori bai, egunak, koloreak eta arrazoiak bereiziz, baina besteren deialdien arrimoan.

Gure artean elementurik gatazkatsuen lan hitzarmenean dago, tiriar eta troiarak tematzen direlarik sektorearen batean hegemonia lortzen, ogia eta ura ukatuz halakorik ez daukanari, are gehiago zati-tuz langileen indar eskasak. Beharrezko da sindikatu arteko ituna gai honetan; osterantzean, lan hitzarmena negoziatzean bakanizatze batean sartuko gara, eta langileen interesak sigla patriotismo hutsaren zerbitzuko geldituko.

INAKI GURREA

CCOO-KO BIZKAIKO ANTOLAKETA IDAZKARIA
● Erredakzioan itzulia

Herri komunikabideak, nolakoak?

HERRI komunikabideen garapena Euskal Herrian ere fenomeno kategoriara hurbiltzen ari da, ezezagupenaren eta bitxikeriaren faseak gainditu eta gero. Orain bost urte sortutako medioak sendo agertzen dira eta haien ondotik berriak sortuz doaz, presarik eta etenik gabe. Bestalde, hasierakoak gehienbat idatziak baziren, gero eta ugariagoak dira herri-telebistak eta irratia. Eta badirudi etengabeko garapen hau kezka bat baino gehiago sortzen hasia dela komunikabide handiagotan.

Alde guztietan bezala, gurean ere informazio orokorreko medioak sortu eta garatu ziren lehenengo, publikoak nahiz pribatuak, 60. hamarkadan piztu zen mundu zabaleko berrien egarriari erantzunaz. Geroago ordea, eta joera hori orekatzeko, hurbileko informazioaren premia agertu zen eta honen eskutik herri-komunikabideak. Munduan zehar, komunikabide handiek egoera berri honetara egokitu beharra izan dute, eurek hurbileko informazioa indartuz edota medio lokalekin elkarlana jorratuz. Horretarako, noski, ezinbesteko premisa izan da gaiaren garrantziaz jabetzeaz

gain, hurbileko informazioaren esparruan hurbileko medioek duten indarrak ohartzea. Badirudi oraintxe gaudela hemen une horretan.

Duela hiru bat urte —hau da, atzo— herri-komunikabideen gauza bitxia zirudien goialdetik begiratuta. Apenas han-hemenka mugitzen ziren taldetxo jator eta borondate onez beterikoen emaitza sinpatikoa. Hiru urte beranduago —gaur— gaiak serioagoa dirudi eta goialdekoen jarrerak gogortzen hasi dira: kompetentzia, diru-laguntzen bikoizketa eta antzeko kontzeptu beldurgarriak erabiltzen dituzte dagoeneko. Argitasun pixkat merezi dutenak, bestalde.

Kompetentziarena egia da matematikoki. Ikusle/entzule/irakurleen kopurua mugatua da eta medioen ugaltzeak koizientearen murrizketa dakar, dudarik gabe. Baina hizkuntzaren datua sartzen bada ekuazioan gauzak dextente aldatzen dira. Euskarazko herri-komunikabideak publiko berria sortzen ari dira —eta hau neurtu daitekeen errealitatea da— kide nagusiak iristen ez diren gizamultzoetan. Beste horrenbeste esan daiteke publizitateaz, herri-komunikabideetako bezeroa

inoiz publizitatea egin gabekoa bait da % 90ean: Bi puntu horietan, beraz, kompetentzia baino mesedea egiten diete txiek haundiei.

Dirulaguntza publikoen kontuan ere badago azalaren pean haragirik. Euskal Herrian herri-komunikabideak sortu egingo dira —sortzen ari dira— dirulaguntzekin edo gabe. Lehen kasuan lor daiteke, politika egokia ezarritik, sortzen diren medioak euskaldunak izatea eta zerbitzu funtzioa egitea. Bigarrenetan, sortuko diren medioak —sortzen ari den zenbait— erdaldunak izango dira eta komertzialak. Hemen dago benetako koska.

Helburua ederra da; banakakeria nagusi den garaiotan, giza-kohesioa gorde eta sendotzea. Are ederragoa lan hori euskararen bidez eta bere mesederako egiten bada. Lastima litzateke jarrera defentsiboen eraginez herri-komunikabideen aukera galtzea.

MIKEL IRIZAR

ARRASATE KOMUNIKABIDEAK ELKARTEKO KIDEA

BERRIAKZIRI

MARCELINO OREJA
PPko diputatua
Arabatik
EL MUNDO

«Irtenbide bat aurkitu

behar da Euskadik ahotza izan dezan Europan»

JOSE LUIS LARREA
Jauriritzako
Ekonomia sailburua
DEIA

«Madrilek Euskal He-

rriarekiko duen tratamendu politikoa erabat diskriminatzailea da Nafarroarekikoaren aldean»

KEPA AULESTIA
EUEko
parlamentaria
EGIN

«Gure lurperatzea

iragartzen duena oker dago»

JUAN GUTIERREZ
Gernika
Gogoratze-eko
zuzendaria
EL CORREO

«Armak

laster desagertuko dira euskal gatazkatik»

ZAKILIXUT

© Olariagak

